

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY
(anonymizovaný opis)

Krajský soud v Plzni rozhodl v hlavním líčení konaném dne [datum] v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Heleny Przybylové a přísedících Petra Skaly a Mgr. Filipa Santiniho

takto:

Obžalovaný

[jméno] [příjmení],

[datum narození] v [anonymizována dvě slova], [země], trvale bytem [země], [anonymizováno], [anonymizována dvě slova] [anonymizováno] [číslo] v České republice bez konkrétního místa pobytu, toho času ve vazbě v této trestní věci ve Věznici Plzeň,

je vinen, že

- I. dne [datum] v době kolem 17:40 hodin před prodejnu potravin [adresa] v obci [obec], okres [okres], po předchozí rozepři se svojí přítelkyní [jméno] [příjmení] nasedl do svého vozidla [anonymizována dvě slova], [registrační značka], [anonymizována dvě slova], kterým odjel k cca 120 metrů vzdálené elektrické rozvodně, kde po zjištění, že k prodejně potravin přijíždí svým vozidlem [příjmení] [jméno], [registrační značka], označeným jako taxi, [jméno] [příjmení], který po zastavení vozidla před chodníkem z vozidla vystoupil a vyšel na přilehlý chodník před prodejnu potravin, aby [jméno] [příjmení] pomohl s jejími věcmi, obžalovaný svoje vozidlo [anonymizováno] otočil a rozjel se zpět k prodejně potravin, kde cíleně stočil řízení vozidla vpravo ze silnice a pokračoval v jízdě přes záliv autobusové zastávky na chodník, kde se ve směru jeho jízdy nacházeli [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení], čehož si byl obžalovaný vědom, přičemž v rychlosti nejméně 15 km/hod. přední částí vozidla najel do poškozeného [jméno] [příjmení], který byl navinut na kapotu vozidla, po kapotě pak vlečen několik metrů a následně odhozen mimo jízdní dráhu vozidla [anonymizováno], v důsledku čehož utrpěl krevní výron prosvítající kůží (modřinu) velikosti 40x30 mm v oblasti lokte, krevní výron prosvítající kůží (modřinu) velikosti 50x50 mm na pravé hýždě a krvácející hlubší sedření pokožky na pravém kotníku na ploše 1x2 cm, což si vyžádalo

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. Andrea Švihoříková.

lékařské ošetření a poškozeného výrazně neomezilo v obvyklém způsobu života, přičemž byl srozuměn s tím, že najetím vozidla do těla člověka s vysokou mírou pravděpodobnosti může při dané rychlosti způsobit poškození jeho zdraví vyžadující ošetření a omezující jej v obvyklém způsobu života po dobu delší 7 dnů, když jen shodou nahodilých okolností na vůli obžalovaného nezávislých ke vzniku takového zranění nedošlo, přičemž motorové vozidlo [anonymizována dvě slova] řídil po předchozím požití marihuany a pervitinu tak, že v jeho krvi dosáhla koncentrace delta-9-tetrahydrokanabinolu 2 ng/ml a metamfetaminu 210 ng/ml (0,21 mg), tedy v době řízení motorového vozidla se nacházel ve stavu vylučujícím způsobilost vykonávat tuto činnost,

- II. poté, co si v přesně nezjištěné době na přesně nezjištěném místě obstaral nejméně 4,33 g metamfetaminu (tj. Pervitinu) s přítomností 2,28 gramů čisté metamfetaminové báze, tento u sebe bez povolení pro vlastní potřebu přechovával až do 18:10 hodin dne [datum], kdy byl v lesním porostu v k.ú. [územní celek], okres [okres] zadržen hlídkou Policie České republiky pro jinou trestnou činnost, a tuto látku vydal, přičemž látka zvaná pervitin obsahuje metamfetamin, jenž je uveden jako psychotropní látka v příloze č. 5 k nařízení vlády č. 463/2013 Sb., o seznamech návykových látek, ve znění pozdějších předpisů, v níž je stanoven seznam látek zařazených do Seznamu II podle Úmluvy o psychotropních látkách, vyhlášené pod č. 62/1989 Sb., a takto jednal přesto, že věděl, že nemá oprávnění k zacházení s omamnými a psychotropními látkami podle § 4 a § 8 zákona č. 167/1998 Sb., o návykových látkách, ve znění pozdějších předpisů.

tedy

pod bodem I.

jednak dopustil se jednání, které bezprostředně směřovalo k úmyslnému ublížení na zdraví jinému, jehož se dopustil v úmyslu čin spáchat, avšak k dokonání činu nedošlo,

jednak vykonával ve stavu vylučujícím způsobilost, který si přivodil vlivem návykové látky, jinou činnost, při které by mohl ohrozit život nebo zdraví lidí,

pod bodem II.

neoprávněně pro vlastní potřebu přechovával jinou psychotropní látku než uvedenou v odstavci 1 v množství větším než malém,

čímž spáchal

pod bodem I.

jednak přečin ublížení na zdraví dle § 146 odst. 1 trestního zákoníku ve stádiu pokusu dle § 21 odst. 1 trestního zákoníku,

jednak přečin ohrožení pod vlivem návykové látky dle § 274 odst. 1 trestního zákoníku,

pod bodem II.

přečin přechovávání omamné a psychotropní látky a jedu dle § 284 odst. 2 trestního zákoníku a

odsuzuje se

podle § 146 odst. 1 trestního zákoníku za použití § 43 odst. 1 trestního zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání je dného (1) roku.

Podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 trestního zákoníku se výkon tohoto trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání t ř í (3) roků.

Podle § 70 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku se obžalovanému dále ukládá trest propadnutí věci, a to motorového vozidla [anonymizována dvě slova], [registrační značka], rok výroby

[rok], [příjmení]: [anonymizováno] zajištěného na základě usnesení státního zástupce Krajského státního zastupitelství v Plzni ze dne 18.10.2021, sp.zn. 2 KZV 49/2021.

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu je obžalovaný povinen zaplatit poškozenému Všeobecné zdravotní pojišťovně ČR, se sídlem Praha 3, Orlická 4/2020, IČ: 41197518 náhradu škody ve výši 1.244 Kč spolu s úrokem z prodlení ve výši 11,75 % z dlužné částky ročně ode dne právní moci rozsudku do zaplacení.

Odůvodnění:

1. Po provedeném hlavním líčení dospěl soud k závěru, že se obžalovaný dopustil jednání popsaných pod body I. a II. rozsudku, kdy ve vztahu ke skutku pod bodem II. výroku obžalovaný prohlásil svou vinu, přičemž soud dospěl k závěru, že toto prohlášení je zcela v souladu se zjištěným skutkovým stavem, v předchozím řízení byla zachována veškerá práva obžalovaného, obžalovaný své prohlášení učinil po poučení o veškerých následcích takového úkonu, z jeho vyjádření bylo zřejmé, že rozumí podstatě daného institutu i skutku, pro který se stíhání vede a jeho právní kvalifikaci. Jelikož tomuto nebránily ani okolnosti případu, soud prohlášení viny v tomto rozsahu přijal a bylo tak upuštěno od dokazování skutečností uvedených ve výroku pod bodem II. Pod bodem I. rozsudku pak soud po provedeném dokazování dospěl k závěru, že bylo prokázáno, že obžalovaný cíleně najel vozidlem na chodník, kde věděl, že se nachází poškození [příjmení] a [příjmení], byl srozuměn s tím, že s ohledem na svůj směr jízdy a prostorové možnosti daného místa může dojít ke střetu vozidla s tělem poškozených, přičemž takto v rychlosti nejméně 15 km/hod. přední částí svého vozidla narazil do těla poškozeného [příjmení], který napadl na přední kapotu vozidla, tohoto několik metrů vezl na kapotě, přičemž dotýčným způsobem způsobil zranění spočívající v podstatě v oděrkách a hematomech, neomezující jej v obvyklém způsobu života po dobu alespoň sedmi dnů, a takového jednání se dopustil jednak ve stavu po požití návykových látek, kdy nebyl způsobilý k řízení motorového vozidla, dále s vědomím, že takovým útokem může reálně poškozeného ohrozit na zdraví takovou újmou, která je srovnatelná s ublížením na zdraví ve smyslu § 122 odst. 1 trestního zákoníku (porucha zdraví vyžadující lékařské ošetření, omezující poškozeného v obvyklém způsobu života po nikoliv krátkou dobu – obvykle spojováno s dobou alespoň jednoho týdne). Na rozdíl od obžaloby, která jednání pod bodem I. právně kvalifikovala jako zločin těžkého ublížení na zdraví dle § 145 odst. 1, odst. 2 písm. a) trestního zákoníku ve stádiu pokusu dle § 21 odst. 1 trestního zákoníku (ohroženy byly dvě osoby – pošk. [anonymizováno] a [příjmení]), dospěl soud k závěru, že s ohledem na skutečnosti uvedené dále nebylo prokázáno, že by z útoku obžalovaného hrozil citovaným ustanovením předpokládaný následek, když takový následek nebyl pokryt ani subjektivní stránkou činu (tedy zaviněním obžalovaného). S ohledem na skutečnost, že poškozená [příjmení] byla v době činu družkou obžalovaného a po poučení dle § 163 odst. 1 trestního řádu včetně důsledků spojených s takovým prohlášením, k dotazu soudu uvedla, že nesouhlasí s trestním stíháním obžalovaného, když ve vztahu k právní kvalifikaci, kterou soud učinil (§ 146 trestního zákoníku), lze v trestním stíhání pokračovat jen se souhlasem poškozeného, veškeré následky (případné ohrožení zdraví poškozené) ve vztahu k této poškozené, nelze klást obžalovanému k tíži, proto byla příslušná část popisu skutku vynechána (soud považuje za poškozeného jednáním obžalovaného pod bodem I. pouze [jméno] [příjmení], pouze ve vztahu k němu se obžalovaný dopustil daného trestného činu).

2. Jak již bylo uvedeno výše, ve vztahu k útoku pod bodem II. rozsudku obžalovaný prohlásil vinu a souhlasil s právní kvalifikací skutku, a to po řádném poučení o následcích takového prohlášení. Skutek pod bodem I. rozsudku obžalovaný popíral, resp. popíral, že by jeho úmysl směřoval ke způsobení jakéhokoliv následku na zdraví poškozených. Obžalovaný vypověděl, že se předmětného dne na ubytovně, kde se sv. [příjmení] oba bydleli, s touto pohádal, neboť jej chtěla opustit, sbalila si věci a měla si zavolat taxikáře, aby jí odvezl. Obžalovaný uvedl, že sv. [příjmení], s níž v té době žil v družském poměru, se svými věcmi odešla čekat na odvoz na zastávku autobusu v [obec] před prodejnou [příjmení]. Jelikož chtěl, aby poškozená změnila názor, šel za ní (resp. za ní

dojel svým vozem), chtěl jí přemlouvát, aby s ním zůstala, opět se začali hádat a on jí rozházel věci, které měla sbalené v batohu. Následně rozčilený nastoupil do svého vozidla a z místa odjížděl, přičemž se vozidlem míjel s příjíždějícím vozidlem taxislužby. Obžalovaný věděl, že si sv. [příjmení] zavolala taxi a současně nechtěl, aby ho opustila, proto na silnici otočil vozidlo a jel zpět na místo si s ní znovu promluvit. Obžalovaný následně uvedl, že jeho úmyslem bylo zaparkovat své vozidlo za již stojící vozidlo taxi (toto stálo na autobusové zastávce), proto zahrnul s vozidlem ke krajnici, ale záhy zjistil, že za vozidlem taxi se mu nepodaří zabrzdít, proto strhl řízení doprava směrem na autobusový ostrůvek (na chodník). Obžalovaný uvedl, že neviděl, že na ostrůvku někdo je, předpokládal, že sv. [příjmení] i taxikář budou sedět v autě taxi, byť je tam nikde neviděl. Obžalovaný uvedl, že jel rychlostí asi 50 km/hod. a když si uvědomil, že to neubrzdí, tak nemohl vozidlo strhnout vlevo, neboť by narazil do zadní části taxi, proto strhl řízení doprava, ale přeletěl chodník,, líznul taxík“, a poté uviděl řidiče taxi před sebou, ale to už nemohl nic dělat, nedalo se tomu zabránit. Obžalovaný uvedl, že jeho vozidlo směřovalo mezi zaparkované vozidlo taxi a popelnice, které tam stály, řidič taxi nakládá věci do auta, takže byl skloněný, on ho neviděl, všiml si ho, když přelétával obrubník. Poškozeného [příjmení] tak nabral na kapotu, vrazil do něj prostřední částí předního nárazníku, v místě SPZ, kterou měl pak prohnoutou. Podle něj poškozený vyskočil a svezl se hned dolů z kapoty, nezdálo se mu, že by s autem výrazněji popojel, vezl ho na kapotě maximálně metr. Sv. [příjmení] viděl až po zastavení vozidla, stála blíže k výloze prodejny, tu neohrozil. Poté obžalovaný uvedl, že byl zmatený, takže se z vozidla omluvil poškozenému (měl otevřené střešní a přední okna), přičemž taxikář šel do vozidla pro mobilní telefon a začal si fotit jeho auto, takže obžalovaný radši z místa odjel. Při incidentu si u vozidla prorazil pneumatiku. Obžalovaný připustil, že má sportovně upravený vůz, což se navenek projevuje tak, že auto vydává velmi hlučné zvuky. Jinak bylo auto motoricky v pořádku, žádnou závadu podle něj nemělo. Obžalovaný rovněž připustil, že pár dní před tím si vzal pervitin a marihuanu, cítil se pod vlivem těchto látek, i když nedokáže přesně popsat jak. Roli sehrálo jeho psychické rozpoložení, kdy byl nešťastný z toho, že se s ním sv. [příjmení] rozchází, neboť jí miloval a chtěl jí to vymluvit. Podle svých slov obžalovaný nechtěl nikomu ublížit, nechtěl do kohokoliv najet, v podstatě pouze nezvládl řízení. Na místo se pak opakovaně vrátil pouze proto, že chtěl ještě znovu hovořit se sv. [příjmení].

3. Jednání obžalovaného pod bodem I. rozsudku má soud za prokázané zejména z výpovědi poškozeného [příjmení], sv. [příjmení], znaleckého posudku znalce [příjmení] [příjmení], přičemž otázku důkazů provedených k možnému následku jednání soud zmíní později. Ve věci byla dále vyslechnuta sv. [příjmení], která sice uvedla, že v současné době již nemá k obžalovanému žádnou osobní vazbu, nicméně její výpověď soud rozhodně nehodnotí jako věrohodnou, a to především proto, že některé momenty skutkového děje vylíčila zcela odlišně od zbylých svědků, ale i od obžalovaného. Takto např. svědkyně uvedla, že poškozený [příjmení] poté, co byl nabrán vozidlem obžalovaného, vytáhl mobilní telefon, který měl v oděvu u sebe, a začal situaci fotit (dle poškozeného, ale i samotného obžalovaného si tento pro mobilní telefon odešel do auta), stejně jako popisovala, že ona i sv. [anonymizováno] sbírali věci z chodníku a nosili je do auta poškozeného, které mělo otevřené zadní dveře, o čemž nikdo jiný nehovořil. Stejně tak svědkyně v přípravném řízení popsala, že obžalovaný najel autem na obrubník ještě před příjezdem poškozeného [příjmení], zde si prorazil levé přední a zadní kolo auta a takto s poškozeným autem odjel a později znovu přijel, přičemž svědkyně naznačovala, že právě díky poškození se auto pohybovalo nekoordinovaně. V hlavním líčení pak svědkyně situaci zhodnotila tak, že obžalovaný přes popelnice neviděl sv. [anonymizováno], zjednodušeně řečeno, svědkyně popisovala jevy, které jsou buď jejím vlastním hodnocením situace, jež vyznívá ve prospěch obžalovaného, nebo jsou v rozporu s tím, co sdělovali jiní svědci (včetně sv. [příjmení], který byl náhodným pozorovatelem dění, nemá se zúčastněnými osobami cokoliv společného, tedy nemá žádný zájem na zkreslování celé situace). Proto soud z výpovědi sv. [příjmení] vycházel pouze v té části, kde popsala dění předcházející incidentu, kde se shoduje s výpovědí obžalovaného a v další části i s výpověďmi sv. [anonymizováno] a [příjmení]. Sv. [příjmení] shodně s obžalovaným popsala, že předmětného dne

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. Andrea Švihorčíková.

před událostí se s obžalovaným pohádali a rozešla se s ním, sbalila si věci a chtěla jej definitivně opustit. Sv. [příjmení] rovněž potvrdila, že si za účelem odvozu zavolala svého známého pošk. [anonymizováno], který provozuje taxislužbu. Toto ostatně vyplývá i z jeho výpovědi a fotografií jejich telekomunikace. Z výpovědi sv. [příjmení] pak vyplynulo, že tato odešla z ubytovny, kde pobývala s obžalovaným, na autobusovou zastávku čekat na příjezd taxi. Na toto místo za ní přijel se svým vozidlem obžalovaný, rozházel jí věci z tašek a opět se hádali. Takové dění popsal i sv. [příjmení], který stál opodál u své garáže a na místo, kde se obžalovaný se svědkyní hádali, viděl. Poté obžalovaný naskočil do auta a odjel směrem na [obec] (opět popsali sv. [příjmení] i [příjmení]). Sv. [příjmení] pak uvedl, že viděl, že se odjíždějící vozidlo obžalovaného míjí s příjíždějícím vozidlem taxi, přičemž on dále sledoval vozidlo obžalovaného, kdy potvrdil verzi obžalovaného i sv. [anonymizováno] o velmi hlučném provozu vozidla obžalovaného, shodně se sv. [anonymizováno] uvedl, že vozidlo mělo buď nějakou úpravu, nebo vadný výfuk. Sv. [příjmení] vypověděl, že viděl vozidlo obžalovaného se otáčet přibližně na úrovni trafostanice (cca 120 m) a vracet se zpět do místa, odkud odjelo, kde zatím zastavilo vozidlo taxi. K samotnému vjezdu vozidla obžalovaného na chodník, kde se nacházeli sv. [anonymizováno] a [příjmení] soud považuje za nejpodstatnější znalecký posudek Ing. [anonymizováno]. Pošk. [anonymizováno] uvedl, že vozidlo zaznamenal v okamžiku, kdy byl sehnutý a sbíral věci sv. [příjmení], předtím pouze slyšel hlasitý zvuk motoru vozidla, přičemž ve chvíli, kdy vozidlo zaznamenal, bylo tak metr před ním, on stihl pouze vyskočit, ocitl se na jeho kapotě, vozidlo jej 2-5 metrů (či 3-5 metrů – svědek uvedl v jiné části výpovědi) popovezlo, zabrzdilo a on slezl z kapoty. Sv. [příjmení], kterou však soud s ohledem na výše uvedené nepovažuje za příliš věrohodnou, rovněž uvedla, že vozidlo nejprve slyšela, a uviděla ho, až když vjíždělo na chodník, předtím měla výhled krytý popelnicemi. Podle jejích slov obžalovaný vjel na chodník pomalu, a jak sv. [anonymizováno] zrovna vycházel ze svého vozidla (nekoresponduje s výpovědi sv. [příjmení]), tak jej obžalovaný, „omylem srazil“. Vozidlo najíždělo na chodník spíše nekoordinovaně, jako by jej obžalovaný neovládal. Tato část výpovědi sv. [příjmení] je pak negována výpovědi znalce [příjmení] [příjmení] a výsledky jeho znaleckého posudku, kdy tento jednoznačně dovodil, že vozidlo před útokem nemělo žádnou závadu takového charakteru, že by bylo neovladatelné, mělo plně funkční brzdový systém i řízení. Vada tlumiče a proražení pneumatiky vozidla bylo způsobeno až samotným incidentem. Jelikož sv. [příjmení] sledoval dění ze směru opačného než příjížděl obžalovaný, měl výhled zakrytý jednak zaparkovaným vozidlem sv. [anonymizováno], a dále jak uvedl, i obecními nástěnkami nacházejícími se na druhé straně vozovky směrem k jeho místu pozorování děje (svědek toto vyznačil na nákresu). Sv. [příjmení] tak uvedl, že viděl pouze to, že se vozidlo taxislužby zatřásko při vjezdu vozidla obžalovaného na chodník, nicméně samotný náraz do poškozeného neviděl, tohoto viděl až opustit kapotu vozidla (svědek nedokázal říct, zda tento spadl nebo slezl, v tu dobu se soustředil na volání policie). Poté již viděl pouze vozidlo obžalovaného projet po chodníku dál, otočit se na vozovce a odjíždět směrem na [obec]. Svědek rovněž nedokázal uvést, zda obžalovaný z vozidla vystoupil, v té době již volal policii. V přípravném řízení pak sv. [příjmení] uvedl, že vjezd obžalovaného na chodník byl plynulý, tento uhnul ze směru, v němž jel, a plynule pokračoval na chodník. V hlavním líčení pak svědek současně potvrdil, že obžalovanému nic nebránilo pokračovat v původním směru jeho jízdy po vozovce.

4. Jak již bylo řečeno při prokázání průběhu jízdy vozidla obžalovaného, jeho rychlosti a směru byl rozhodný znalecký posudek a výpověď znalce [příjmení] [příjmení], a to zejména následující skutečnosti. Znalec uvedl, že vozidlo bylo v době jízdy před střetem plně ovladatelné, říditelné a mělo funkční brzdový systém (dokonce došlo v době nedávné k výměně brzdových destiček). Na vozidle sice byl zjištěn nevyhovující technický stav, konkrétně nadměrné sjetí dezénu pneumatik, nicméně tato okolnost neměla vliv na nehodový děj (vliv byl pouze ve vztahu k zanechání brzdových stop, které byly dle znalce prokresleny výrazněji). Znalec potvrdil, že vozidlo nejprve jelo rovným směrem po vozovce (o tomto ostatně není pochyb), a to výchozí rychlostí 49-69 km/hod. Následně v místě označeném červenou čarou na plánu čl. 186 spisu dochází ke změně jízdy vozidla, a to tak, že obžalovaný musel zpomalit vozidlo a začal zatáčet vpravo. V tomto okamžiku dochází

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. Andrea Švihoříková.

k velmi intenzivnímu brždění vozidla (a zanechání blokovacích brzdných stop – tyto jsou rovněž modře zakresleny na plánu), toto intenzivní brždění bylo zaznamenáno v čase 1,55 sekund před střetem s poškozeným [příjmení]. Vozidlo poté přejíždí přes 18 cm vysoký obrubník, čímž se dostává na chodník a na místo střetu. Znalec současně uvedl, že na snížení rychlosti vozidla z počáteční rychlosti, kterým se vozidlo pohybovalo, do bodu střetu, mělo nejdůležitější význam samotné prudké brždění vozidla. Přejezd přes obrubník vozidlo mohl zpomalit cca o 5-8 km/hod. a zpomalení cca 2 km/hod. mohl způsobit nevýznamný střet s vozidlem sv. [anonymizováno]. Střetová rychlost vozidla s pošk. [anonymizováno] pak dle znalce byla 15-23 km/hod. Znalec současně uvedl, že než vozidlo zanechá brzdnu stopu, trvá cca 0,2 sekundy plný náběh brzdného výkonu, tedy obžalovaný musel začít brzdit asi 4 metry před brzdnu stopou označenou na plánu [číslo] tedy lze uvést, že ještě před místem označeným na plánu (čl. 186) červenou čarou obžalovaný musel prudce zašlápnout brzdu. S ohledem na rychlost reakcí člověka (mezi rozhodnutím se pro určitý jízdní manévra a jeho realizací) znalec předpokládal, že obžalovaný musel vidět chodce 2,4 sekundy před střetem, tedy v době, kdy jel ještě rovně. Znalec pak doplnil, že kontejnery nacházející se na krajnici nebyly při zhotovení posudku brány v potaz (nebyly zakresleny a zadání posudku se k těmto nevztahovalo), nicméně mohly tvořit zakrytý výhled na dění na chodníku v době, kdy jel obžalovaný stále rovně po silnici, nicméně v čase 1,55 sekundy před střetem již obžalovaný chodce na chodníku musel vidět (v době, kdy již došlo ke stočení vozidla na chodník), kdy bylo možné vozidlo strhnout vlevo, k čemuž však nedošlo. Soud považuje za podstatnou informaci znalce tu skutečnost, že k vybočení vozidla směrem na chodník a následnému najetí na chodník nedošlo nahodile, ale řízeným manévrem řidiče, který byl plynulý (tedy nedošlo k nějakým náhlým změnám směru jízdy,, trhnutím“ volantem apod.). Znalec současně doplnil, že významné zpomalení z původní rychlosti bylo nutné nejen pro úspěšné provedení manévru sjetí směrem na chodník, ale rovněž k tomu, aby vůbec bylo možno na chodníku zastavit dříve, než by se vozidlo srazilo s přílehlou prodejnou [příjmení], tedy je možné dovodit, že i pro bezpečnost samotného obžalovaného bylo nutné prudce brzdit, aby vozidlo vůbec bylo schopné na chodníku zastavit. Současně znalec uvedl, že z původní rychlosti jízdy [číslo] km/hod. nebylo možné při stočení vozidla vpravo zastavit zcela před místem střetu, stejně jako nebylo možno zastavit a,, zaparkovat“ za vozidlo sv. [anonymizováno], jak uváděl obžalovaný, že chtěl učinit.

5. Dle náhledu soudu není rozhodující, zda obžalovaný viděl poškozeného [příjmení] a případně sv. [příjmení] již v době, kdy jeho vozidlo jelo rovným směrem po silnici, či až poté, co stočil řízení směrem na chodník (tedy zda popelnice, s nimiž nebylo při vyhotovování znaleckého posudku počítáno, kryly výhled obžalovaného v době jízdy po vozovce), nýbrž podstatné pro posouzení věci je vědomí obžalovaného či předpoklad, kde se sv. [anonymizováno] a [příjmení] v rozhodné době nacházejí. Z výpovědi obžalovaného i sv. [příjmení] a [příjmení] vyplývá, že před útokem došlo ke konfliktu mezi obžalovaným a sv. [příjmení] právě na chodníku před prodejnou [příjmení], obžalovaný svědkyni rozházel na chodník věci, a následně toto místo opouští svým vozidlem, tedy zanechává sv. [příjmení] s rozházenými věcmi na chodníku před prodejnou [příjmení] v prostoru zadní části autobusové zastávky. Ihned, jak sám obžalovaný uvedl, v rozčilení nasedá do svého auta a odjíždí směrem na [obec]. Vzápětí se na silnici míjí s vozidlem sv. [anonymizováno]. Sv. [příjmení] uvedl, že stál cca 60-70 metrů od místa, kde došlo k hádce mezi obžalovaným a sv. [příjmení], a to na opačnou stranu, než kam odjížděl obžalovaný, přesto tento svědek viděl, že se vozidlo obžalovaného míjí s vozidlem taxi. Následně sv. [anonymizováno] přijíždí na místo, zastaví tam, kde byly rozházené věci sv. [příjmení] a kde ona stála, přičemž obžalovaný reaguje na příjezd vozidla sv. [anonymizováno] tak, že se vrací zpět, tedy otáčí své auto, což potvrzuje i sv. [příjmení]. Mezi příjezdem sv. [anonymizováno] a jeho vystoupením z auta a následným příjezdem obžalovaného tak mohlo proběhnout několik vteřin, přičemž obžalovaný z rychlosti minimálně 49 km/hod. plynule stáčí vozidlo k místu, kde zanechal sv. [příjmení] a vjíždí na chodník. To vše za situace, kdy vjíždí na místo, které zná, tedy ví, že vozidlo sv. [anonymizováno] je zaparkováno na autobusové zastávce, k níž přiléhá chodník, oddělený obrubníkem, rovněž si je vědom toho, že před několika

vteřinami na tomto chodníku zanechal sv. [příjmení] a rozházené věci. Obžalovaný uvedl, že se na místo vracel proto, že si chtěl znovu promluvit se sv. [příjmení]. V takovém případě, tedy za účelem realizace tvrzeného záměru obžalovaného, soud považuje za zcela absurdní vjíždět na chodník, když obžalovaný mohl vozidlo bez větších problémů zaparkovat před vozidlo taxislužby, nejspíš i vedle něj zleva, neboť evidentně se nejednalo o rušnou silnici, kde by takto tvořil překážku dopravy. Tvrzení obžalovaného, že předpokládal, že jsou sv. [příjmení] i [příjmení] ve vozidle sv. [anonymizováno], ačkoliv je tam neviděl, rovněž odporuje vývoji skutkového děje, neboť v takovém případě obžalovaný také neměl důvod vjíždět na chodník zprava vozidla poškozeného, když opět mohl zastavit vedle něj zleva či zepředu a jít si k vozidlu poškozeného, „promluvit“ se sv. [příjmení]. Tvrzení obžalovaného, že chtěl zaparkovat za vozidlo poškozeného, ale následně zjistil, že nezvládne zabrzdít, odporuje závěrům znalce [příjmení] [příjmení], který uvedl, že manévr obžalovaného spočívající ve stočení vozidla doprava a nájezd na chodník byl zcela plynulý, tedy řízený, vědomý, nenesl žádné stopy nahodilosti či zmatečnosti, v kterémžto případě by bylo možno předpokládat, „trhání“ s volantem a tomu odpovídající stopy na vozovce. Ze závěrů znalce lze dovodit, že obžalovaný zcela cíleně vjel nikoliv za vozidlo poškozeného [příjmení], nýbrž na chodník. Kromě toho znalec uvedl, že za daných podmínek nebylo možno vozidlo, „zaparkovat“ za na místě se nacházející vozidlo sv. [anonymizováno], a to s ohledem na počáteční rychlost vozidla obžalovaného a prostorové podmínky (za vozidlem sv. [anonymizováno] bylo minimální místo a navíc zde vybíhal do vozovky chodník – začínalo zde zkosení autobusové zastávky). Z nákresu místa činu je zřejmé, že vozidlo obžalovaného projelo mezi vozidlem sv. [anonymizováno] a kontejnery na odpad a směřovalo zcela jasně na chodník. Soudu se nenabízí jakýkoliv jiný důvod, pro který by obžalovaný najel vozidlem na chodník, než že předpokládal s ohledem na okolnosti, že se zde budou nacházet sv. [příjmení] a řidič taxislužby, který pro ni přijel (v té době pro obžalovaného neznámá osoba). Obžalovaný totiž sv. [příjmení] několik sekund před svým činem zanechal na daném místě, na totéž místo přijel sv. [anonymizováno] a zastavil zde, přičemž při příjezdu obžalovaného tento jmenované nikde jinde v blízkosti vozidla neviděl. Bylo tedy logické předpokládat, že se nacházejí na chodníku vedle vozidla sv. [anonymizováno]. Řidičský manévr, který obžalovaný učinil, tedy změna směru jízdy a plynulé pokračování jízdy za vozidlem sv. [anonymizováno] na chodník odpovídá tomu, že i obžalovaný takto situaci vyhodnotil, neboť jinak neměl jakýkoliv důvod na chodník vjíždět. Soud nepředpokládá, že přímým cílem obžalovaného bylo, „přejet“ poškozeného a sv. [příjmení], nicméně obžalovaný byl srozuměn s tím, že svým vozidlem vjíždí do místa, kde se oba jmenovaní nacházejí a že je tím pádem může vozidlem srazit. Navíc z výpovědi znalce [příjmení] [příjmení] je zřejmé, že i kdyby měl obžalovaný kontejnery zakrytý výhled v době, kdy se pohyboval rovně po silnici, nejpozději při stočení vozidla vpravo směrem na chodník, musel tyto vidět, a pokud by jeho záměr byl odlišný, než tyto ohrozit či vystrašit, tak by nepochybně instinktivně strhával řízení, čemuž však neodpovídá zanechaná brzdná stopa (tento plynule pokračoval směrem k nim). Dle znalce byl jízdni manévr obžalovaného řízený, plynulý a jednoznačně směřovaný do míst, kde se poškozený a sv. [příjmení] nacházeli a kde je obžalovaný musel minimálně po zatočení k místu střetu vidět. Kromě toho v danou chvíli již vozidlo mělo výrazně nižší rychlost než při jízdě v rovném směru. Soud tak na základě výše uvedených důkazů jejich zhodnocením ve vzájemných souvislostech dospěl k závěru, že obžalovaný si byl vědom toho, že vozidlo řídí do míst, kde předpokládal pohyb či umístění poškozeného a sv. [příjmení] a s vozidlem tímto směrem vědomě jel (i přesto že mu překážku v cestě činil poměrně vysoký obrubník). Kromě toho obžalovaný v rozhodné chvíli neměl jakýkoliv jiný důvod na chodník s vozidlem vjíždět, když výpovědi znalce je vyloučena verze, že chtěl pouze zaparkovat za vozidlem sv. [anonymizováno], což nezvládl, a proto strhl řízení vpravo na chodník. Opět lze argumentovat jednak tím, že nebylo možno toto učinit při rychlosti, kterou měl obžalovaný a při prostorových možnostech daného místa, v neposlední řadě je nutné zmínit, že zanechané brzdné stopy dle znalce svědčí o plynulém řízeném manévru, nikoliv o krizovém řešení nastalé komplikované jízdni situace. Z výpovědi obžalovaného a sv. [příjmení] vyplývá, že se tito před incidentem pohádali, vyplývá to i z výpovědi sv. [příjmení], který viděl obžalovaného

rozhazovat věci sv. [příjmení], samotný obžalovaný uvedl, že byl velmi rozčilen, odpovídá tomu i jeho chování v rozhodné době (naskočení do auta, prudký odjezd z místa, otočení vozidla a rychlý návrat zpět). I z těchto okolností je možno dovodit, že obžalovaný vjížděl na chodník právě proto, že věděl, že zde bude stále přítomna sv. [příjmení] a osoba, která pro ni přijela. Je možné, že obžalovaný v rozčilení chtěl toliko, „vylekat“ přítelkyni, která se s ním rozešla, či zkrátka dramatickým způsobem vstoupit do situace, kdy pro ni přijíždí jiná osoba, takto může soud pouze spekulovat (na základě zjištěných skutečností), ale i v tomto případě obžalovaný věděl, že vozidlem vjíždí do míst, kde se nachází dva lidé a je si vědom toho, že je může vozidlem porazit. Soud tak neuvěřil obhajobě obžalovaného, že se jednalo o nezvládnutí jízdy s vozidlem a v podstatě o nechtěné, nedbalostní vjetí vozidla na chodník, ale z provedených důkazů považuje za prokázané, že obžalovaný věděl, že vozidlem vjíždí do míst, kde se nachází dvě osoby, a s tímto byl srozuměn.

6. Dále se soud zabýval okolností, která má význam z hlediska právní kvalifikace jednání, tedy tím, ke způsobení jakého následku směřovalo jednání obžalovaného. V daném případě obžalovaný vozidlem zasáhl pouze poškozeného [příjmení], kterému způsobil dle znaleckého posudku znalce [příjmení] [příjmení] toliko povrchová poranění kůže a podlitiny, jež jej výrazněji neomezily v obvyklém způsobu života po dobu delší týdne. Obžaloba kvalifikovala jednání obžalovaného jako pokus zločinu těžkého ublížení na zdraví dle § 145 odst. 1, odst. 2 písm. a) trestního zákoníku a § 21 odst. 1 trestního zákoníku, tedy předpokládala, že jednáním obžalovaného mohl být způsoben následek na zdraví sv. [anonymizováno] a [příjmení] v podobě těžké újmy na zdraví ve smyslu § 122 odst. 2 trestního zákoníku (nejspíše dle písm. i), příp. písm. e) daného ustanovení). Takové posouzení předpokládá, že by daný útok byl způsobilý zapříčinit vážnou poruchu zdraví spočívající nejspíše v déletrvající poruše zdraví (déle než 6 týdnů), či případně v poškození důležitého orgánu, o čemž znalec rovněž, byť velmi okrajově hovořil. Současně je nutné, aby takové jednání zahrnovalo prokázání subjektivní stránky činu, kdy obžalovaný se takového trestného činu musí dopustit úmyslně, alespoň ve formě nepřímého úmyslu dle § 15 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku, tedy ví, že takovým jednáním může způsobit daný následek, a pro tento případ je s tímto srozuměn. Soud při hodnocení těchto okolností (možný následek jednání a vědomí možného následku) považuje za nutné vycházet z míry, „reálnosti“ předpokládaného následku, tedy z pravděpodobnosti, že takový následek nastane, když i vědomí osoby o možném následku vychází z téže premisy (pokud nějaká situace obvykle za daných podmínek nastane, současně může aktér dané situace takový průběh očekávat, předpokládat jej, tedy být s takovým průběhem či následkem srozuměn).

7. K otázce zranění pošk. [anonymizováno] a možným zraněním při daném útoku vypracoval znalecký posudek a byl vyslechnut znalec MUDr. [jméno] [příjmení]. Tento uvedl, že zatímco sv. [příjmení] neutrpěla žádná zranění (nebyla vozidlem zasažena), tak pošk. [anonymizováno] utrpěl povrchová zranění, jež je možné ze soudně lékařského hlediska považovat za nezávažná, mající charakter poruchy zdraví srovnatelné s nemocí bránící ve výkonu obvyklých úkonů po dobu nedosahující 7 dnů. Současně ze soudně lékařského hlediska nelze s jistotou označit zranění poškozeného za primárně vzniklá nárazem vozidla, ale ke zranění mohlo dojít při výskoku poškozeného na kapotu vozidla nebo při zastavování vozidla pádem na zem (dle své výpovědi poškozený na zem neupadl). V případě nárazu vozidla daného typu do těla poškozeného uvažovanou rychlostí do 20 km/hod. hrozilo poranění kolen s poškozením vazů a vznik zlomenin bérců, což si vyžaduje operační léčbu a omezuje danou osobu v běžném způsobu života po dobu významně delší 6 týdnů a je považováno za vážné zranění. Každý střet vozidla s člověkem je vysoce nebezpečný, kdy vždy sražené osobě bezprostředně hrozí vznik vážné poruchy zdraví nebo i smrt. K pravděpodobnosti vzniku závažného zranění s ohledem na konkrétní rychlost se pak znalec odmítl vyjádřit s tím, že i při projednávané rychlosti vážné zranění vzniknout může a nemusí, a nelze toto nijak kvantifikovat. V tomto ohledu soud zajistil a provedl listinné důkazy (založeno na čl. 648-688), spočívající v několika různých výzkumech institucí zabývajících se dopravní problematikou (BESIP, Centrum dopravního výzkumu) a vztahujících se k závislosti střetové

rychlosti vozidla s chodcem a závažností vzniklých poranění. Z výzkumu Centra dopravního výzkumu (čl. 684f) vyplývá, že při střetové rychlosti do 30 km/hod. dochází k lehkému či mírnému zranění v 92,5 % případů, z obsahu znaleckého posudku MUDr. [jméno] [příjmení] v jiné trestní věci (věc zdejšího soudu sp.zn. 34 T 1/2022), kdy jde konkrétně o citaci materiálu BESIP, při těžce rychlosti dochází k lehkému zranění v 86,4 % případů a ke středně těžkému zranění (dle terminologie trestního práva jde stále o ublížení na zdraví) v 6,1 % případů (v součtu tedy opět 92,5 %), ze statistiky výzkumu nehod v Jihomoravském kraji (čl. 686 – opět jde o listinný materiál z jiné citované trestní věci) při této rychlosti dojde k lehkému zranění v 80,8 % případů a z dalšího zdroje (BESIP, čl. 687-688) u střetové rychlosti do 20 km/hod. převládá lehké zranění, když při této rychlosti je evidováno 90,1 % lehkých a středně těžkých zranění. K těmto závěrům se znalec [příjmení] [příjmení] v podstatě odmítl vyjádřit, uvedl, že podle jeho názoru není možno takto stanovit pravděpodobnost zranění v závislosti na střetové rychlosti, vyjádřil dokonce myšlenku, že při stejné střetové rychlosti je nutné zohlednit, zda jde o jednání nedbalostní (nehodu) či úmyslné, „najíždění“ do jiné osoby, což se soudu jeví i z jeho laického pohledu jako závěr neodůvodnitelný. Proto soud k zodpovězení obecné otázky závislosti střetové rychlosti vozidla a pravděpodobnosti vzniku konkrétního zranění přibral jiného znalce, a to MUDr. [jméno] [příjmení] (shodou okolností se jednalo o tutéž osobu, která zpracovávala výše citovaný znalecký posudek, z něhož byl čerpán listinný důkaz). Tento znalec shodně s výše uvedeným znalcem vypověděl, že obecně i při nízkých střetových rychlostech může dojít ke vzniku nejrůznějších zranění, tedy i těžkých a vážných, kdy ke zraněním může dojít jak primárně – nárazem vozidla, tak sekundárně – odhozením těla poškozeného a pádem. Nicméně pravděpodobnost vyšší míry závažnosti poranění roste se zvyšující se rychlostí vozidla, neboť se zvyšuje kinetická energie, kterou vozidlo na tělo působí, což je jedním z nejvýznamnějších faktorů rozhodných při vzniku konkrétního poranění. Pokud se měl znalec vyjádřit k pravděpodobnosti vzniku zranění v závislosti na střetové rychlosti, pak uvedl, že v nízkých střetových rychlostech do 30-40 km/hod. převládají u chodců poranění nezávažná, i když i v tomto případě může dojít ke zlomeninám dolních končetin, což by bylo možno označit za zranění závažné. Ve výjimečných případech, např. při pádu, může dojít i k nitrolebnímu poranění, které by mohlo daného člověka ohrozit na životě. Znalec současně uvedl, že s výše uvedenými statistikami (citované listinné důkazy) lze souhlasit, když při nízkých střetových rychlostech dominují nezávažná poranění a míra závažnosti narůstá se zvyšující se střetovou rychlostí (dle názoru soudu takový závěr je možno dovodit i prostou logikou, tedy i laickou úvahou). Při střetové rychlosti 15-23 km/hod. vozidlem daného typu lze dle znalce očekávat s větší pravděpodobností méně závažná poranění typu krevních výronů. Pokud byla znalci předestřena zranění, která poškozený [příjmení] reálně utrpěl, znalec uvedl, že jde o relativně standardní zranění za daných podmínek. Rovněž znalec [příjmení] [příjmení], který se s ohledem na svou specializaci nezabýval povahou zranění, užil pojem, „kaskadérská rychlost“, což má odpovídat rychlosti 20 km/hod., jež je považována za, „bezpečnou“ s ohledem na skutečnost, že při nárazu danou rychlostí do těla člověka nedochází ani k vtažení těla pod auto, ani k přehození přes vozidlo či na čelní sklo, což jsou mechanismy, při nichž vznikají závažnější zranění. Soud si je samozřejmě vědom skutečnosti, že není možno srovnávat výkon školeného profesionála (kaskadéra) s náhodně sraženým člověkem, nicméně je toto rovněž dokladem, že při určitých nízkých rychlostech nedochází k navození takového mechanismu kontaktu člověka s vozidlem či vozovkou, při kterých by zpravidla došlo k vážnému zranění či smrti. Obecně je samozřejmě i laicky možno uzavřít, že stejně jako nemusí při relativně vysoké střetové rychlosti dojít k vážnějšímu zranění, naopak i při velmi nízké střetové rychlosti může dojít k těžkému zranění, případně i ke smrti. Pakliže by soud v případě hodnocení možných následků vycházel z této teze, pak by měl klást k tíži obžalovaného možnost způsobení následku smrtelného, neboť z vyjádření obou znalců soudních lékařů vyplynulo, že ve výjimečných případech i při nízké střetové rychlosti může takový následek nastat (tedy by šlo o ještě závažnější právní kvalifikaci, než užila obžaloba). Důvod, proč soud a ani obžaloba takový následek v jednání obžalovaného nespatriovali, tkví právě v okolnosti, kterou je míra pravděpodobnosti, že takový následek nastane, což při střetové rychlosti 15 km/hod. (soud

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. Andrea Švihoříková.

je povinen dle zásady in dubio pro reo vycházet z verze pro obžalovaného nejpříznivější) je následek zcela výjimečný, mimořádný. Svou výjimečností současně implikuje to, že osoba takto jednající jej nemůže předpokládat, neboť v obdobných případech zpravidla nenastává. Stejným způsobem je pak nutné nahlížet i na okolnost spočívající ve způsobení následku v podobě těžké újmy na zdraví. Dle výše citovaných listinných důkazů – statistik vyhodnocení střetů vozidel s chodci vyplývá, že při střetové rychlosti do 30 km/hod. 80- 90 % případů skončí způsobením lehkého zranění, tedy újmy, která buď nedosahuje míry poškození zdraví předpokládané § 122 odst. 1 trestního zákoníku, nebo dosahuje právě této míry poškození zdraví. Soud si je samozřejmě vědom jisté omezené hodnoty takového důkazu ve vztahu ke konkrétnímu případu, který může z většinové predikce statistiky vybočovat. Nicméně v daném případě reálně nedošlo ke vzniku následku na zdraví poškozeného, který by bylo možno označit alespoň za ublížení na zdraví (poškozený nebyl po dobu alespoň 7 dní, což je obecně uznávaná hranice dané újmy, omezen na obvyklém způsobu života), a právní kvalifikace trestného činu ve stádiu pokusu tak vychází z předpokládaného možného následku, který současně mohl předpokládat i obžalovaný (resp. s nímž byl srozuměn obžalovaný). Jak bylo uvedeno výše v drtivé většině případů, kdy dojde ke sražení člověka vozidlem (obvyklé váhy a velikosti), jsou následkem takového střetu toliko lehká nezávažná zranění, přičemž takový závěr byl stanoven pro rychlost do 30 km/hod. V daném případě je prokázáno, že obžalovaný jel rychlostí 15 km/hod., tedy poloviční oproti, „statistické“, je možno s určitou mírou nadsázky uvést, že rychlost daného vozidla odpovídala rychlosti běhu člověka (určité sportovní kondice). Vozidlo obžalovaného nebylo nijak výjimečné z pohledu pravděpodobnosti způsobení těžší újmy, nešlo např. o terénní vozidlo s pevnými předními zábranami na čelní masce apod. Ani osoba poškozeného nebyla zvýšeně zranitelná, šlo o mladého zdravého muže, přičemž lze připustit, že svou pohotovou reakcí (výskok na kapotu) přispěl k tomu, že jeho zranění nebylo závažnější, na druhou stranu znalec [příjmení] [příjmení] uvedl, že na čelní kapotě vozidla neshledal žádné stopy prohnutí či tlaku, tedy se muselo jednat o, „šetrný“ tlak či pád, neboť v opačném případě by v daných místech byly nalezeny stopy kontaktu těla poškozeného s vozidlem. I toto svědčí pro závěr o nepřiliš razantním střetu či kontaktu poškozeného s vozidlem. Uvedená nízká střetová rychlost pak dle závěrů znalce [příjmení] [příjmení] byla především dána vědomou činností obžalovaného, který prudce brzdil, tedy zpomaloval vozidlo až do dané střetové rychlosti (překážky v podobě obrubníku či vozidla poškozeného zpomalila vůz obžalovaného minimálně). Lze tak uzavřít, že při střetu vozidla s člověkem za daných okolností (typ vozidla, střetová rychlost, kondice poškozeného) dochází v drtivé většině případů ke způsobení lehkého zranění (ublížení na zdraví), když v konkrétním případě nejspíš i díky pohotové reakci poškozeného (tedy vzhledem k okolnosti na obžalovaném nezávislé) k takovému následku nedošlo. Současně je možné uvést, že obžalovaný musel předpokládat, že pokud najede, byť velmi nízkou rychlostí, do těla člověka vozidlem, s velkou mírou pravděpodobnosti mu může způsobit zranění odpovídající ublížení na zdraví. Je obecně známou skutečností, a intelektové schopnosti obžalovaného nejsou narušeny, takže je schopen toto posoudit, že vozidlo je předmětem vysoké váhy, kdy svým pohybem se dále v závislosti na rychlosti zvyšuje kinetická energie, přičemž při nárazu do nechráněného těla člověka jde vždy o vyšší míru zraňující síly (v porovnání např. se strčením do těla rukama jiné osoby či nárazem měkkého či lehčího předmětu). Dle závěrů znalkyně psychologičky PhDr. [jméno] [příjmení] je intelektová úroveň obžalovaného na pomezí pásem průměru a podprůměru, tedy výše uvedené skutečnosti mu musí být známy.

8. Při uvedeném incidentu pak obžalovaný byl pod vlivem návykové látky, když sám uvedl, že si v předchozí době aplikoval pervitin a marihuanu, s obojím měl zkušenosti, znal vliv těchto látek na svůj organismus a připustil, že v době řízení jejich vliv pocíťoval, byť dle svého vlastního hodnocení měl vyšší vliv na jeho chování vztek či roztrpčení nad tím, že se s ním jeho přítelkyně rozešla, než právě vliv návykových látek. Míra ovlivnění byla prokázána vyšetřením krve obžalovaného, kdy konkrétní koncentrace daných látek v krvi byly stanoveny znaleckým posudkem Ing. [jméno] [příjmení], stejně jako byl konstatován závěr o již toxické koncentraci metamfetaminu v krvi obžalovaného.

9. Ze znaleckého posudku MUDr. et Mgr. [jméno] [příjmení] vyplynulo, že obžalovaný netrpí, a v době činu netrpěl, žádnou duševní poruchou, tento byl plně schopen rozpoznat důsledky svého jednání a byl schopen své jednání taky plně ovládat, resp. pod bodem I. rozsudku mohly být jeho ovládací schopnosti v důsledku požití návykových látek nepodstatně sníženy, nicméně tento zná účinky návykových látek vůči své osobě a je schopen se užití těchto látek vyvarovat. Znalkyně připustila, že u jednání ad I. mohl hrát roli prostý afekt, což však není nic, co by mohlo mít z psychiatrického hlediska vliv na rozpoznávací a ovládací schopnosti obžalovaného (při hodnocení jeho přičetnosti v době činu). Znalkyně psychologka pak charakterizovala osobnost obžalovaného způsobem, který vcelku odpovídá jeho reakcím jak v době činu, tak při hlavním líčení. Znalkyně v posudku uvedla, že obžalovaný je temperamentní, impulsivní, výbušný, se sklonem k neuváženým a zbrklým reakcím, nezdrženlivý. Ostatně toto je možné dokladovat i na reakci obžalovaného bezprostředně po činu. K tomuto uvedl sv. [anonymizováno], že po zastavení vozidla obžalovaný vystoupil, něco křičel směrem ke sv. [příjmení], rozkládal rukama a hovořil tak rozčileně, že mu poškozený vůbec nerozuměl. V této části výpovědi soud neuvěřil verzi obžalovaného a sv. [příjmení], že obžalovaný ihned po činu se omluvil poškozenému skrz okno vozidla a z místa odjel, aniž by z vozidla vystoupil, neboť soud považuje výpověď sv. [anonymizováno] za věrohodnou na rozdíl od uvedených dvou výpovědí (důvody již byly specifikovány), když svědek navíc nemá žádný důvod v této části výpovědi hovořit nepravdu. Tato část skutkového děje, resp. dění bezprostředně po spáchání činu, dokladuje psychické rozpoložení obžalovaného, impulsivnost jeho jednání, což dle názoru soudu sehrálo roli i při vzniku úmyslu obžalovaného daným způsobem v rozhodné době konat (tedy vjet na chodník do místa, kde stály či se pohybovaly dvě osoby).

10. Z důvodů uvedených výše pak soud kvalifikoval skutek popsany pod bodem I. výroku rozsudku jako přečin ublížení na zdraví dle § 146 odst. 1 trestního zákoníku ve stádiu pokusu dle § 21 odst. 1 trestního zákoníku, kterého se obžalovaný dopustil tím, že v rychlosti nejméně 15 km/hod. cíleně najel se svým vozidlem do těla poškozeného [příjmení], vědom si toho, že tímto způsobem mu může způsobit poranění, které si vyžádá lékařské ošetření a jmenovaného by bylo způsobitelné omezit na obvyklém způsobu života po dobu přesahující týden a nedosahující doby šesti týdnů (tedy pokusil se jinému úmyslně ublížit na zdraví). Uvedené časové údaje jsou legislativně a navazující judikaturou považována za hranice určující zranění podřaditelná jednak pod ublížení na zdraví dle § 122 odst. 1 trestního zákoníku a jednak pod těžkou újmu na zdraví dle § 122 odst. 2 písm. i) trestního zákoníku. Z důkazů popsanych výše vyplynulo, že za daných okolností dochází zpravidla ke vzniku takových zranění (odřenin, pohmožděnin atd.), které lze považovat za právě taková, jenž lze podřadit pod kategorii tzv. lehké újmy na zdraví odpovídající intenzitě ublížení na zdraví ve smyslu § 122 odst. 1 trestního zákoníku. Rovněž z pohledu subjektivní stránky obžalovaného, tedy jeho zavinění, tento musel být srozuměn, že pokud vůči tělu člověka užívá k útoku jedoucí vozidlo, byť jedoucí poměrně nízkou rychlostí, tak mu s velkou mírou pravděpodobnosti způsobí takové zranění, které výše uvedené kategorii odpovídá. Je zcela zřejmé, že při zásahu těla člověka jedoucím vozidlem dojde k narušení jeho rovnováhy a následnému pádu, ať už na vozidlo či na zem, což jsou v obou případech mechanismy, při nichž je běžný vznik lehčích forem zranění. V případě poškozeného [příjmení] jeho zranění spočívala v podstatě v pohmožděninách a drobné rány v podobě sedření kůže, tedy nedošlo k natolik intenzivní poruše zdraví, která by odpovídala ublížení na zdraví dle § 122 odst. 1 trestního zákoníku, proto jednání obžalovaného zůstalo ve stádiu pokusu dle § 21 odst. 1 trestního zákoníku. Důvody, pro které soud z popisu skutku vynechal jednání obžalovaného ve vztahu k poškozené [příjmení], jsou uvedeny již výše. Kromě toho obžalovaný v dané době řídil vozidlo po předchozím požití marihuany a pervitinu, kdy měl v krvi v rozhodné době hladinu THC ve výši 2 ng/ml a metamfetaminu ve výši 210 ng/ml. Ustanovení § 274 odst. 1 trestního zákoníku vychází z předpokladu, že se pachatel nachází ve stavu vylučujícím způsobilost k výkonu zaměstnání nebo činnosti, při kterých lze ohrozit život či zdraví lidí či způsobit značnou škodu. Řízení motorového vozidla je bezpochybně takovou činností, přičemž žádný zákonný předpis nestanoví limity požití jednotlivých návykových látek způsobující takový

stav. V případě nejhojněji užívaného alkoholu soudní praxe dospěla k závěru o hladině alkoholu v krvi v rozsahu 1 promile a soudní praxe tento limit běžně užívá. V případě jednotlivých jiných návykových látek dosud nedošlo k všeobecnému přijetí obdobných limitů, což je zpravidla vysvětlováno oproti alkoholu mnohem složitějším metabolickým rozkladem těchto látek v organismu člověka, a tím pádem i komplikovanějším stanovením jednoznačné hranice, při níž je možno konstatovat nezpůsobnost ve vztahu k řízení motorového vozidla. Nicméně je třeba uvést, že soudní praxe zaznamenala velké množství znaleckých posudků zpracovávajících danou problematiku, v rámci nichž bylo zpravidla argumentováno hladinou 200 ng/ml v případě metamfetaminu (u THC pak nejméně 10 ng/ml). U obžalovaného byla hranice v případě metamfetaminu překročena, kdy je třeba přihlídnout k tomu, že u něj v krvi nebyla přítomna pouze jedna návyková látka, nýbrž hned dvě, tudíž nežádoucí vliv takových látek na organismus byl tímto zesílen. Kromě toho i samotný obžalovaný ve své výpovědi připustil, že se cítil ovlivněn návykovými látkami, sám uvedl, že nejspíš právě toto ovlivnění u něj vedlo k takto nepřiměřenému jednání. Rovněž z toxikologického znaleckého posudku Ing. [jméno] [příjmení] vyplynulo, že v případě obsahu metamfetaminu se jedná již o toxickou koncentraci. Obžalovaný tak vozidlo řídil ve stavu vylučujícím způsobilost k této činnosti, čímž naplnil znaky skutkové podstaty trestného činu ohrožení pod vlivem návykové látky dle § 274 odst. 1 trestního zákoníku. Pod bodem II. rozsudku pak bylo jednání právně kvalifikováno jako přečin přechovávání omamné a psychotropní látky a jedu dle § 284 odst. 2 trestního zákoníku. Jak bylo uvedeno výše, obžalovaný v tomto ohledu prohlásil vinu, přičemž soud tím, že toto prohlášení přijal, současně deklaroval svůj náhled jednak, že skutkové okolnosti daného činu jsou dostatečně důkazně podloženy, a dále že je odpovídající i právní kvalifikace činu. Obžalovaný tím, že u sebe držel 4,33 g pervitinu, obsahujícího 2,28 g čisté metamfetaminové báze, kdy nebylo prokázáno, že by toto držel pro jinou než osobní spotřebu, naplnil znaky skutkové podstaty přečinu dle § 284 odst. 2 trestního zákoníku, neboť neoprávněně (nemá oprávnění k zacházení s omamnými a psychotropními látkami dle citovaného zákonného ustanovení) pro vlastní potřebu přechovával pervitin – metamfetamin, což je jiná psychotropní látka než uvedená v odst. 1 citovaného paragrafu. Tuto látku pak přechovával v množství větším než malém ve smyslu přílohy ke stanovisku NS ČR sp. zn. Tpjn 301 /2013 Sb. (pro metamfetamin jde o množství vyšší než 0,5 g čisté báze). Metamfetamin je současně psychotropní látkou ve smyslu ve výroku citované legislativní úpravy.

11. Při rozhodování o trestu soud vycházel z ustanovení § 38 a následujících trestního zákoníku. Jelikož soud obžalovaného odsuzoval za více trestných činů, musel dle § 43 odst. 1 trestního řádu ukládat úhrnný trest dle trestní sazby odpovídající nejpřísnější postížitelnému ze sbíhajících se trestných činů, tedy za daných okolností byl trest ukládán dle § 146 odst. 1 trestního řádu v rámci trestní sazby odnětí svobody na šest měsíců až tři léta. Obžalovanému polehčuje skutečnost, že dosud vedl řádný život, tento nebyl v České republice ani v domovské Slovenské republice odsouzen pro jakýkoliv trestný čin, soud nezjistil, že by tento byl postižen pro jakékoliv závadové jednání. Na druhou stranu obžalovanému přitěžuje, že se dopustil více trestných činů a více útoků, kdy je odsuzován za dva útoky naplňující znaky celkem tří trestných činů. Ve prospěch obžalovaného je rovněž nutné zohlednit, že ve vztahu k útoku pod bodem II. rozsudku prohlásil svou vinu, tedy uznal odpovědnost za své protiprávní chování, čímž zjednodušil dokazování před soudem (byť v konkrétní situaci toto nemělo významnější vliv z pohledu provedení dokazování). Z dokazování pak vyplynulo, že obžalovaný jednal zkratkovitě, pod silným vlivem emocí, kdy jednání navazovalo na vyhrocenou situaci rozchodu s přítelkyní a následný konflikt mezi nimi, tedy lze dovodit, že u obžalovaného došlo k ojedinělému vybočení z jinak řádného života. Byť obžalovaný popíral vinu ve vztahu k jednání pod bodem I. rozsudku, projevil lítost ve vztahu k následku způsobenému poškozenému [příjmení]. Kromě toho skutečně způsobený následek v důsledku jednání popsaného pod bodem I. rozsudku nebyl nikterak závažný, samotný poškozený [příjmení] uvedl, že nebyl omezen v obvyklém způsobu života žádným způsobem, pouze pocíťoval po krátkou dobu místní bolestivost zranění. S ohledem na výše uvedené, zejména trestní zachovalost obžalovaného, a přesvědčení soudu o tom, že zejména jednání pod bodem I.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. Andrea Švihoříková.

rozsudku bylo z velké části způsobeno vlivem zlostného nezvládnutého emocionálního hnutí obžalovaného, navíc za situace, kdy obžalovaný v souvislosti s trestním řízením byl umístěn po dobu několika měsíců ve vazbě, což dle názoru soudu u něj vedlo k plnému uvědomění si následků jeho jednání i jeho naprosté nepřipustnosti, soud dospěl k závěru, že je zcela postačujícím podmíněný trest odnětí svobody ve výměře jednoho roku, tedy půl roku nad spodní hranici zákonné trestní sazby. S ohledem na skutečnost, že dle závěrů znaleckého posudku znalkyne psychologičky PhDr. [anonymizováno] obžalovaný založením své osobnosti inklinuje ke zkratkovitým, nepromyšleným a impulsivním reakcím, kdy toto bylo částečně zřejmé i z vystupování obžalovaného při hlavním líčení, soud považuje za důležité po delší dobu sledovat jednání obžalovaného a současně takto činit tlak na obžalovaného, aby se do budoucna obdobného jednání vyvaroval. Proto soud zvolil zkušební dobu podmíněného odsouzení v polovině zákonné doby, ve výměře tří let, což je doba dostatečná k dosažení výše popsaného cíle. Obžalovaný se trestné činnosti (pod bodem I.) dopustil při řízení motorového vozidla, které užil jako zbraň ke spáchání tohoto útoku, jsou tak splněny podmínky § 70 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku k uložení trestu propadnutí této věci. Z dokazování je zřejmé, že vozidlo [anonymizováno], které obžalovaný použil k útoku vůči poškozenému je jeho vlastnictvím, z výpovědi znalce vyplynulo, že jeho současná hodnota činí cca 80.000 Kč, soud považuje trest propadnutí věci za adekvátní spáchanému činu.

12. Do trestního řízení se s návrhem na náhradu škody připojila poškozená Všeobecná zdravotní pojišťovna ČR, a to s částkou 1.244 Kč spolu se zákonným příslušenstvím ode dne právní moci rozsudku. Výše škody představuje náklady vynaložené na ošetření poškozeného [jméno] [příjmení] po útoku popsaném pod bodem I. výroku rozsudku, výše nákladů byla řádně doložena. Nárok poškozeného na náhradu škody vůči obžalovanému jako škůdci (slovy občanského práva) obecně vychází z ustanovení § 2910 zákona č. 89/2012 Sb. (občanský zákoník) Zdravotní pojišťovna pak má právo na náhradu nákladů hrazené služby dle § 55 odst. 1 zákona č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění. Jelikož se jednalo o léčebné výlohy, které poškozená zdravotní pojišťovna uhradila zdravotnickému zařízení v souvislosti s léčbou zranění poškozeného [příjmení] po útoku obžalovaného, které byly soudu řádně doloženy, soud požadovanou náhradu škody dle § 228 odst. 1 trestního řádu přiznal. Ze strany poškozeného byl dále požadován úrok z prodlení, který soud přiznal ve výši 11,75 % (odpovídá úroku v době, kdy se obžalovaný dozvěděl o požadavku poškozeného na náhradu škody), což odpovídá i příslušným právním předpisům (nař. vl. č. 351/2013 Sb.), přičemž příslušenství pohledávky bylo požadováno ode dne právní moci rozsudku. Poškozený [příjmení] se původně připojil s nárokem na náhradu škody, nicméně následně prohlásil, že jej již nepožaduje, proto o něm soud nerozhodoval.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání do 8 dnů od doručení jeho opisu ke Krajskému soudu v Plzni O tomto odvolání bude rozhodovat Vrchní soud ČR v Praze. Státní zástupce může odvoláním napadnout rozsudek pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to i v neprospěch obžalovaného, poškozený může podat odvolání toliko v případě, že uplatnil nárok na náhradu škody, a to pro nesprávnost výroku o náhradě škody, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabrání věci. Obžalovaný má právo podat odvolání pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká. Všechny shora uvedené oprávněné osoby mohou napadat rozsudek také proto, že výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházející rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí. Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout i příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel a druh. Státní zástupce může ve prospěch obžalovaného podat odvolání i proti jeho vůli, stejně tak proti vůli obžalovaného, jenž je zbaven způsobilosti k právním úkonům nebo jeho způsobilost k právním úkonům je omezena, může za něho v jeho prospěch podat odvolání též jeho zákonný zástupce a jeho obhájce.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. Andrea Švihorňková.

Ve prospěch mladistvého obžalovaného může i proti jeho vůli podat odvolání i orgán pověřený péčí o mládež, kterému lhůta k podání opravného prostředku běží samostatně.

Odvolání musí být ve lhůtě shora uvedené nebo v další lhůtě 5 dnů k tomu stanovené předsedou senátu soudu prvního stupně také odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Podle § 206c odst. 7 trestního řádu skutečnosti uvedené v prohlášení viny nelze napadat opravným prostředkem.

Poškozený, kterému byl přiznán nárok na náhradu škody, může žádat, aby byl vyzooměn o konání veřejného zasedání o podmíněném propuštění odsouzeného z trestu odnětí svobody. Žádost se podává u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 4. května 2022

JUDr. Helena Przybylová v.r.
předsedkyně senátu